

vi kunde have den samme Rigdom. Vi har paa en Maade den samme Rigdom, men vi skal stykke det sammen fra flere Steder, og ønskeligt vilde det være, om der var Mulighed for, at der en Gang kunde komme en Mand, der kunde give os en lignende Sang, der havde samme Evne til at vinde hele Befolkningen som den norske Nationalsang: „Ja, vi elske dette Landet“. Jeg føler mig overbevist om, at de Kampe, som nu udkæmpes for at faa nye Folkelag frem i Lyset, vilde mildnes, hvis det kunde gaa saadan, at vi ikke gravede Grøfterne hverken bredere eller dybere imellem Klasserne, end det er nødvendigt, og at vi fredede om det fælles Eje, som vi dog har som danske Mænd og Kvinder. Det er ondt, og det gør ondt, og det turde maaske være en større Hindring for kommende forstaaende Samarbejde, end mange aner, naar man kan have Hjertelag — jeg bruger med Villie dette Udtryk — til at kalde en dansk Sang en Slagsbrodersang, en dansk Sang, som staar andres Hjerte nær. Naar man bruger et saadant Udtryk, røber det, synes det mig, en Mangel paa fælles Forstaaelse, og det er saa meget mærkeligere, at det ærede Regeringsparti er saa ømtaaligt, naar der er Tale om Kamp, og hvad Kampen koster i national Henseende, for de samme Folk er ingenlunde saa nøjeregnende med, hvad en Kamp koster, naar det gælder sociale Formaal. Jeg ved jo, og jeg skal derfor ogsaa respektere det, at det danske Regeringsparti ikke er nogen Meningsfælle af Sovjetregeringen, men jeg vil dog sige, at der er indenfor det danske Regeringspartis Presse en Tilbøjelighed til at skjule, hvilke Lidelser de Værdier, som Sovjetregimentet maaske indeholder, hvad jeg ikke kender til, har medført i det store Land, hvor denne Regeringsform nu har raadet i en længere Aarrække. Men jeg kan ogsaa komme nærmere til det, for der findes en lille Sangbog, der hedder De unge Socialdemokraters Sangbog, og dér bruges virkelig ogsaa forskellige Udtryk, som ikke just er akkurat Fredens, som ikke just vidner om Duen med Oliebladet i Næbbet. Der bruges saadanne Udtryk som dette: Vi skal harmes i vort inderste Hjerte; der er en Opfordring som: Lad os slaa til, og lad os gaa ud i Kampen med frejdigt Mod — og der tænkes ikke alene paa en Kamp med Ord, men ogsaa paa en Kamp, hvor der bruges andre Vaaben end Ordets Vaaben. Jeg nævner det, ikke fordi jeg vil sige den højtærede Regering nogen Ubehagelighed — det kunde aldrig falde mig ind, det er jeg alt for fredeligt stemt

til —, men fordi jeg tror, at det vilde være en overmaade god Ting, om vi kunde enes om at se med Forstaaelse paa hinanden. Vi er jo dog i godt Selskab, for selv om Arbejderpartiets Repræsentanter her tidt kommer frem og taler paa Arbejdernes Vegne, saa ved vi dog godt alle sammen, at mange af dem hører til Overklassen lige saa godt som en Del af os andre, og en Del af os hører til Underklassen, vi er saadan nogenlunde blandet sammen herinde. Det vilde være heldigt, om det kunde gaa saaledes, at vi gensidigt kunde se paa hinandens Værdier med Forstaaelse og derigennem mildne Kampen, saaledes at det en Gang kan siges om den, at de, der tabte Slaget, vandt kun selv derved.

Formanden: Jeg kan kun være glad ved, at det ærede Medlem tog Hensyn til min Henstilling i Gaar om ikke at omtale Episoden i det kongelige Teater, men jeg beklager, at det ærede Medlem ikke har hørt, at min Henstilling ogsaa gjaldt Om-talen af Nationalsangen. Det forekommer mig, at vi nu har drøftet denne Sag tilstrækkeligt til, at vi maatte kunne gaa over til andre Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo har Ordet for en kort Bemærkning.

Sundbo: Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen indvendte mod mine Udtalelser om den private Realskole, at denne dog ofte kunde eksistere ved Siden af den kommunale Realskole, og det ærede Medlem sagde, at det maatte være, fordi det var en Hjertesag for Forældrene. Jeg tror snarere, det er en Pengesag, en Klassesag. Naar det ærede Medlem siger, der maa være en Aarsag, saa kan jeg gerne give det ærede Medlem Ret. Der er for Resten to Aarsager: den ene er honnet Ambition, og den anden er denne, at undertiden, naar Eleverne dumper ved Optagelsesprøven til den kommunale Realskole, bliver de optaget i den private Realskole, fordi det er nogle Storborgere, pengestærke Familier, der vil have deres Børn frem for enhver Pris, hvad enten de har Evner til det eller ikke. Men det er ingen Statsopgave at opflaske disse Drivhusplanter, det er en udmærket Opgave for de enkelte Hjem, men Staten behøver ikke at give Tilskud til det, for de Folk er rige nok til selv at kunne bekoste deres Børns Skolegang.

Det ærede Medlem nævnte lige Højskolerne. Jeg vil gerne benytte Anledningen til at henstille til den højtærede Un-